

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 136/2019-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Jany Laššákovej a Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátskou kanceláriou JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r. o., Nová Bystrica 850, pracovisko kancelárie Fraňa Kráľa 2080, Čadca, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Bohuslav Majchrák, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 17 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 Co 874/2014 z 26. augusta 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 46/2017 z 11. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]
[REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2018 doručená ústavná sťažnosť [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted], [redacted], [redacted] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10 Co 874/2014 z 26. augusta 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 46/2017 z 11. apríla 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia boli žalobcami v súdnom konaní, v ktorom požadovali určiť, že vydržaním sa stali podielovými spoluvlastníkmi presne označených nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území Krásno nad Kysucou.

3. Rozsudkom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 151/2009 z 10. marca 2010 bolo žalobe vyhovené.

4. Rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 244/2011-142 zo 4. októbra 2012 bol rozsudok okresného súdu zmenený a žaloba bola zamietnutá v celom rozsahu.

5. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 453/2013-234 z 30. januára 2014 bol rozsudok krajského súdu zrušený a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie, avšak iba z dôvodu nedostatku vecnej legitímácie účastníka konania v dôsledku jeho úmrtia.

6. Novým rozsudkom krajského súdu č. k. 10 Co 874/2014-260 z 26. augusta 2015 bol rozsudok okresného súdu opätovne zmenený tak, že žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá.

7. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 46/2017 z 11. apríla 2017 bolo dovolanie sťažovateľov zamietnuté.

8. Sťažovatelia sú presvedčení, že najvyšší súd, ako aj krajský súd nepostupovali správne a spravodlivo a v súlade s ústavnými a zákonnými princípmi a normami, pričom porušili zásadným a ústavne neudržateľným spôsobom vo viacerých ohľadoch ich právo na súdnu ochranu a na spravodlivý proces.

9. Ide predovšetkým o to, že najvyšší súd sa podľa sťažovateľov vôbec nevysporiadal s dovolacím tvrdením o tom, že krajský súd v priamom rozpore s § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku nečakane zmenil právny názor týkajúci sa výkladu právneho posúdenia uplatneného nároku (vo vzťahu k požiadavkám na preukázanie zákonom ustanovených podmienok vydržania), v dôsledku čoho sťažovatelia nemohli v odvolacom konaní procesnými prostriedkami na tento nový právny názor reagovať vrátane prípadného produkovania nových dôkazov. Tým bola sťažovateľom odňatá možnosť konať pred súdom a rozhodnutie súdu sa stalo nepredvídateľným a nepreskúmateľným. Podľa ich názoru bol zároveň popretý princíp predvídateľnosti práva a právnej istoty. Podľa § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Sťažovatelia považujú za najzásadnejšie popretie ich práva na spravodlivý proces taký postup krajského súdu (zároveň aj najvyššieho súdu, ktorý sa s tým nevysporiadal), ktorým založil svoje rozhodnutie na úplne novom, sťažovateľmi nepredvídanom právnom názore a posúdení, o čom nemali možnosť vedieť, keďže sa to dozvedeli až z vyhláseného a odôvodneného rozsudku. Krajský súd bol povinný vytvoriť stranám (najmä sťažovateľom ako žalobcom) priestor na prezentovanie a preukázanie tvrdení v súvislosti s odlišným právnym posúdením veci, čo sa však nestalo. Krajský súd

sám potom na základe iného skutkového stavu dospel k odlišnému názoru, a to bez toho, že by tomu skutkové zistenia okresného súdu zodpovedali. Krajský súd pochybil, keď dospel k názoru, že za domnelý právny titul dobromyseľnosti držby nemožno považovať ústnu dohodu medzi vlastníkom a držiteľom. Ide o arbitrárny právny názor, ktorým sa absolutizuje určitý názor najvyššieho súdu vyjadrený v jeho rozhodovacej činnosti, ktorý je navyše v nesúlade s myšlienkou materiálneho právneho štátu, v ktorom spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese sudcovskej interpretácie a aplikácie práva. Logický výklad (ak by aj bol formálne správny) musí ustúpiť hodnotovému výkladu. Aj keď sťažovatelia uzavreli neplatnú (ústnu) kúpnu zmluvu, v konaní preukázali dobrú vieru v to, že kúpené nehnuteľnosti im patria, ako aj to, že sa aj vždy ako vlastníci správali (hneď po nadobudnutí ich oplotili a dodnes ich nerušene a dobromyseľne užívajú). Podľa právneho názoru najvyššieho súdu a krajského súdu by vlastne došlo k absolútnemu popretiu možnosti nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnosti vydržaním v prípade nepreukázania písomnej formy jej nadobudnutia.

10. Zdôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu podľa sťažovateľov vyznieva ako nekoncepčné, nesystémové a nereagujúce na systémovú komplexnosť dovolacích dôvodov. V konečnom dôsledku je odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu v rozpore so zákonom a s judikatúrou ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva.

11. Sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd o ich sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľov v rade 1. až 4. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 17 ods. 2 a čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 46/2017 zo dňa 11.04.2017 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/874/2014 zo dňa 26.08.2015 porušené boli.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 46/2017 zo dňa 11.04.2017 a rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/874/2014 zo dňa 26.08.2015 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľom trovy konania pred Ústavným súdom SR na účet ich právneho zástupcu JUDr. Bohuslav MAJCHRÁK, advokát, spol. s r.o. so sídlom v Novej Bystrici 850, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

14.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

17. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie napadnutými rozsudkami krajského súdu a najvyššieho súdu vo veci určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti na základe vydržania.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov napadnutým rozsudkom krajského súdu

18. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

20. Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe dovolania sťažovateľov najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam.

21. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľov napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

22. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

23. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

24. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným

súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

25. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

26. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy tiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02) a ani nenapráva ich skutkové alebo právne výstupy, ak sa zakladajú na konkrétnych faktoch a sú aj dostatočne odôvodnené, o to viac, ak v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov sa má verdikt súdu zakladať na voľnej úvahe (obdobne napr. III. ÚS 238/08, I. ÚS 32/09, III. ÚS 465/2012).

27. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku najprv zhrnul obsah odôvodnenia dovolaním [REDAKOVANÉ] napadnutého rozsudku krajského súdu, jej dôvody uvedené v dovolaní, ktoré smerovali k tomu, že jej bola v konaní pred krajským súdom odňatá možnosť konať pred súdom a že krajský súd vec neprávne právne posúdil, a potom v relevantnej časti svojho rozsudku v bodoch 13.4 až 28 na strane 7 až strane 11

podrobne opísal, z akého skutkového stavu vychádzal a na základe akých úvah a právnych skutočností vo veci samej rozhodol.

28. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnutý rozsudok najvyššieho súdu (bez toho, aby podrobne citoval z jeho rozhodnutia, ktoré je sťažovateľom dobre známe), pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone z dôvodov tvrdených v sťažnosti.

29. Závery najvyššieho súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené dostatočne a presvedčivo, rozsudok nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Najvyšší súd svoje závery o kľúčovej otázke, že ústna kúpna zmluva o prevode nehnuteľnosti uzatvorená v roku 1982 nemôže byť považovaná za právny titul zakladajúci dobromyseľnosť držby, náležite odôvodnil s poukazom aj na svoju predchádzajúcu rozhodovaciu činnosť. Zároveň ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľov odôvodňujúcu porušenie ich práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľov, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Rovnako nemožno dospieť ani k záveru, že by bol výklad najvyššieho súdu z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný v takej miere, aby v dôsledku toho mohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľmi označených práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z hľadiska dôvodov sťažnosti sťažovateľov nemožno právne posúdenie veci sťažovateľov zo strany najvyššieho súdu vychádzajúce z jeho nateraz ustálenej judikatúry (R 74/2015, R 73/2015) považovať za ústavne neakceptovateľné či majúce znaky svojvôle alebo arbitrárnosti.

30. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, rozhodnutia ktorých sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto

neprisluCHA posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu spĺňal požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

31. Skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku zaujal právny názor, s ktorým sa sťažovatelia nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (II. ÚS 122/05). Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom rozsudku takéhoto výkladu či aplikácie zákonného predpisu nedopustil.

32. Na tom nemení nič ani záver ústavného súdu vyslovený v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo 14. novembra 2018, v ktorom sa ústavný súd priklonil k väčšej ústavnej konformite skoršieho výkladu podmienok vydržania, ktorého podstata vyplýva z veci sp. zn. 3 Cdo 117/94. Ústavnému súdu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať právomoc, ktorá podľa § 8 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) je zverená najvyššiemu súdu. Zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona o súdoch [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (I. ÚS 17/01, III. ÚS 346/05). Nie je preto možné vnímať postavenie ústavného súdu ako orgánu, ktorého úlohou by bolo zjednocovať stanoviská najvyššieho súdu (m. m. I. ÚS 199/07, II. ÚS 273/08, IV. ÚS 331/09, III. ÚS 197/2011), ako aj rozhodovaciu prax všeobecných súdov (m. m. I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 152/2011). Navyše, od 1. júla 2016 je zabezpečenie jednoty rozhodovania a jednoty judikatúry predovšetkým úlohou veľkého senátu najvyššieho súdu (§ 48 Civilného sporového poriadku). Do týchto kompetencií najvyššieho súdu nemá

ústavný súd oprávnenie zasahovať (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014).

33. Z hľadiska princípu právnej istoty (princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí) a časovej pôsobnosti judikatúry vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu opierajúceho sa o jeho aktuálnu judikatúru ústavný súd v súlade so súčasnými trendmi v kontinentálnom právnom prostredí uvádza, že v horizontálnych právnych vzťahoch zostáva zásadnou incidenčná retrospektíva nových právnych názorov vytvorených judikatúrou, podľa ktorej nový právny názor bude súdmi aplikovaný na všetky prebiehajúce a dosiaľ neukončené spory (obdobne II. ÚS ČR 1955/15 bod 21, II. ÚS ČR 3168/09). Sťažovatelia v sťažnosti nenaznačujú také špecifické okolnosti, ktorými by odôvodňovali odchýlenie sa od uplatnenia incidenčnej retrospektívy, a teda že je dôvod ochrany legitímnych očakávaní tej strany, ktorá v spore vychádzala z výkladu práva, ktorý bol neskôr judikatúrou prekonaný.

34. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež ich právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie nimi označených práv.

35. Na základe uvedených skutočností vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

36. Pokiaľ sťažovatelia v petite sťažnosti namietajú aj porušenie základného práva čl. 17 ods. 2 a čl. 49 ústavy, ústavný súd ich porušenie osobitne nevyhodnocoval, pretože

tieto články ústavy sa týkajú trestného stíhania, pozbavenia slobody, trestného činu a uloženia trestu a do dôvodov sťažnosti sa ani nepremietli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. apríla 2019